

บทที่ 5

สรุปผลการค้นคว้า

จากการศึกษาโอกาสการพบหลักฐานในคดีกระทำชำเราโดยการตรวจดีเอ็นเอของโครโมโซมเพศชายในตำแหน่ง DYS 393 เพื่อเป็นตัวบ่งชี้การมีเพศสัมพันธ์เทียบกับการตรวจหาตัวสุจิจากน้ำซบช่องคลอดของผู้เสียหาย 60 ราย พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ค่า $p < 0.001$ โดยตัวอย่างที่ตรวจไม่พบตัวสุจิ 30 ตัวอย่าง พบว่าสามารถตรวจเจอลักษณะดีเอ็นเอไมโครแซทเทลไลท์ตำแหน่ง DYS 393 ได้ถึง 23 ตัวอย่างจากทั้งหมด 30 ตัวอย่างคิดเป็น 77% และใน 30 ตัวอย่างที่ตรวจพบตัวสุจิสามารถตรวจพบดีเอ็นเอของโครโมโซมเพศชายในตำแหน่ง DYS 393 ได้ถึง 27 ตัวอย่าง และเมื่อพิจารณาตามปริมาณที่ตรวจพบตัวสุจิตามเกณฑ์ 1+, 2+ และ 3+ พบว่าสามารถตรวจเจอ DYS 393 ได้ถึง 71%, 94% และ 100% ตามลำดับ ซึ่งกลุ่มที่พบตัวสุจิปริมาณ 1+ จะมีโอกาสพบดีเอ็นเอตำแหน่ง DYS 393 ใกล้เคียงกับกลุ่มที่ตรวจไม่พบตัวสุจิที่มีค่าเท่ากับ 77% ซึ่งเมื่อทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า กลุ่มที่พบตัวสุจิปริมาณ 1+ และ 2+ มีโอกาสตรวจพบดีเอ็นเอตำแหน่ง DYS 393 ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ตรวจไม่พบตัวสุจิอย่างมีนัยสำคัญที่ $p = 0.779$ และ 0.071 ตามลำดับ ทั้งนี้ปริมาณที่ตรวจพบดีเอ็นเอไมโครแซทเทลไลท์ตำแหน่ง DYS 393 จะมีการแปรผันไปตามการตรวจพบตัวสุจิคือหากมีการตรวจพบตัวสุจิในปริมาณที่มากขึ้นจะสามารถตรวจพบดีเอ็นเอได้มากขึ้นตามไปด้วย

จากผลการค้นคว้าสามารถแสดงให้เห็นว่า การตรวจดีเอ็นเอของโครโมโซมเพศชายในตำแหน่ง DYS 393 สามารถใช้ในการตรวจพิสูจน์วัตถุพยานในการกระทำชำเรา ร่วมกับการตรวจหาตัวสุจิเพื่อเป็นตัวบ่งชี้การมีเพศสัมพันธ์ได้ ทั้งนี้เพื่อจะช่วยให้ช่วยเพิ่มโอกาสและความน่าเชื่อถือในการตรวจวัตถุพยานที่เกี่ยวกับคดีการกระทำชำเราได้มากขึ้น